

[Statsministeren]

1972 til 1982 steg arbejdsløsheden med 230.000, og i de tre sidste år – ja, ja, for flot er det ikke, og der er et stykke vej endnu, men vi har dog oplevet, at arbejdsløsheden er faldet med ca. 60.000, og vi mener bestemt, at vi tilrettelægger en politik, som kan fortsætte med sådanne resultater i den kommende tid, for der er jo kommet gang i oprettelsen af nye arbejdspladser og i effektiviseringen af de gamle.

Somme tider kan vi undre os over, at de meget kraftige investeringer fra de sidste par år ikke er slået helt igennem i form af forbedret produktivitet, men det må jo komme. I 1982 var de samlede bruttoinvesteringer mere end 20 pct. lavere, end de var i 1972. Fra 1982 til 1985 er investeringerne steget meget kraftigt, ca. 35 pct. målt i faste priser. Det har kun været muligt i kraft af den politik, som er tilrettelagt af regeringen og folketingsflertal.

Der er også kommet gang i industriproduktionen. Mængdemæssigt er den i de tre år fra 1982 til 1985 steget mere, end den gjorde i de ti år fra 1972 til 1982. Jeg synes, det er særlig værdifuldt, at industriens vækst er blevet mere eksportorienteret, for det er den. Fra 1975 til 1982 gik 41 pct. af stigningen i industriens omsætning til eksport. I de sidste tre år er den procentsats heldigvis vokset til 53.

Jeg skal ikke benægte, at de internationale vinde har været lidt mildere i den allersidste tid, men når der er sket en så markant drejning i udviklingen – den er ikke kommet på samme måde i alle de andre lande, vi konkurrerer med – skyldes det først og fremmest, at vi har kunnet og turdet føre en politik herhjemme, som gav danske arbejdspladser bedre vilkår.

Jeg synes, oppositionen har prøvet at skabe det indtryk, at tingene er kommet til os udefra som gyldne gaver på alle leder og kanter. Det er ikke holdbart.

Hvis vi tager dollarkursen, og hvis vi tager energipriserne, skal man ikke glemme, at da den nuværende regering overtog opgaverne i 1982, var den gennemsnitlige dollarkurs 8 kr. 35 øre. I 1984 var dollaren nået op på 10 kr. 36 øre, i 1985 endnu højere, 10 kr. 60 øre. Først i 1986 er dollarkursen kommet på højde med det, den var, da regeringen trådte til i 1982. Igennem det meste af perioden, de 3½ år, har regeringen og dansk økonomi været

skarpt belastet af en usædvanlig høj dollarkurs, og på samme måde naturligtvis med priserne på importeret råolie. I 1980 1.355 kr., i 1983 2.035 kr., i 1985 2.199 kr. Sådant har prisudviklingen været. Det er først på det sidste, vi begynder at mærke en lettelse i kraft af et internationalt prisfald.

Det, der har været helt afgørende for de positive resultater, vi kan notere, er, at vi i den hjemlige politik har fået bremserne slået i for inflationen og dermed for en fortsat forringelse af vore arbejdspladseres konkurrenceevne.

Hvis vi bruger forbrugerprisindeksen som målestok, havde vi i de ti år før regeringsskiftet en gennemsnitlig årlig inflation på 10–11 pct. Det ved enhver. Gennem de sidste tre år har den været på 4,7 pct., og i 1985 – da begyndte det rigtig at komme – fik vi inflationen ned på ca. 2,8 pct. Det betyder noget, og det hænger i høj grad sammen med, at regeringen har tilrettelagt en fast kronopolitik inden for EMSen. Det gør en afgørende forskel i forhold til det foregående tiår, hvor f.eks. D-marken steg fra 2 kr. 17 øre til 3 kr. 53 øre, en nedskæring af kronens værdi med ca. 40 pct.

Det har igen været baggrunden for, at stigningen i renten fra ca. 11 pct. i 1972 til 21–22 pct. ved regeringsskiftet nu fuldt ud er blevet redresseret.

Lad mig endelig pege på udviklingen i statsfinanserne. I begyndelsen af 1970'erne var der et lille overskud på statens drifts- og anlægsbudget. I 1982 var der et underskud – det tør siges – på 48 mia kr., og for 1983 arvede vi et budget, som ville give et underskud på ikke mindre end 80 mia kr. Det er nu vendt.

Man kan altså ikke påstå, at tingene er slået fejl for os på de afgørende områder. Men for oppositionen tæller alt dette slet, slet ikke, for, siger man, vi har i 1985 – og det er sandt – fået et underskud, man kan måske sige et rekordstort underskud. Det er i og for sig ikke det største, vi har haft, når man vel at mærke husker på udviklingen i bruttonationalproduktet eller udviklingen i eksporten. Men det underskud er alt, alt for højt. Det fremhæver ingen mere end vi selv. Det er altså det ene afgørende punkt, hvor vi endnu ikke har nået det ønskede resultat.

Det minder mig næsten om H. C. Andersens »Gartneren og Herskabet«: lige meget